

1

DUNWALL, GRISTOL 4. den měsíce Větru, 1853

Billie Lurková se prudce probudila, srdce jí v hrudi divoce bušilo a dech se jí srážel ve studeném vzduchu v malé místnosti, kterou – přinejmenším dočasně – nazývala domovem.

Posadila se a stáhla ze sebe přikrývku. I přes studený vzduch jí bylo velké horko a kůži měla mastným potem klzkou. Když se jí tep ustálil, promnula si obličej a dlouze vydechla.

Zase ten sen.

Znovu si lehla, zavřela oči a protáhla si svaly, po další noci na tvrdé matraci ztuhlé a bolavé. Ta vzpomínka – ta *bezprostřednost* – snu pomalu bledla a Billie se začala uvolňovat.

Každé ráno to bylo stejné a trvalo to už celé týdny. Už dávno přestala počítat, kolikrát se náhle probudila, vytržena z noční můry v jakési slepé hrůze, která naštěstí zeslábla hned, jak přišla k sobě.

Ten sen. Ne... vlastně popravdě řečeno to nebyl pokaždé *stejný* sen. Ale byl v tom jakýsi vzorec, něco měly společného – ty sny přinášely dávno zahrabané vzpomínky, znovu a znovu ji vracely do minulosti a ukazovaly jí kousky její vlastní historie, kterou by raději znovu nenavštěvovala. Události ve snu však pokaždé začínaly přesně tak, jak si je pamatovala. Stejně

lidé, stejná místa, stejné útržky rozhovorů – přestože věděla, že na tyto části se spoléhat nemůže.

A pokaždé se tam, ve chvíli, kdy to nečekala, něco změnilo. Pokroucená vzpomínka, události z minulosti se mění v noční můry.

Noční můry s jednou ústřední postavou.

Cizincem.

Billie si povzdechla a shodila z postele i zbytek deky, načež přes okraj spustila nohy. Na chvilku se opřela lokty o stehna, hleděla na holou podlahu a v duchu počítala, jen tak pro jistotu, zda je opravdu vzhůru, jen aby se Cizinec neobjevil přímo před ní, jako obláček kouře a se smíchem, jako vždycky v tom snu. To, že je vzhůru, poznala podle toho, že ji pravá paže, ta, co nebyla živá, ale kterou tvořila pokroucená sbírka kamenných střepeň Prázdnoty a pohromadě ji držela jakási tajemná magie, začala bolet a cítila v ní chlad až do morku kostí – což bylo ironické, protože v této končetině žádné kosti neměla. Bolest se však po snech dostavila vždy a Billie věděla, že se k čím dál intenzivnějším pulzování brzy přidá třestění hlavy, které vzniká za tou věcí uvnitř lebky, jež není jejím vlastním okem, ale srpkem oka cizího, patřícího kdysi nějakému dávno zašlému božstvu.

Zhluboka se nadechla a vstala. Ranní vzduch byl chladný – v místnosti ve skutečnosti mrzlo, jiných možností ubytování ale zase tolik neměla. Nevěděla, jak dlouho ještě v Dunwallu zůstane, ale to málo peněz, co jí zbývalo, musela pečlivě hlídat. Ve srovnání s některými z míst, jež kdysi nazývala domovem, představovala tato rohová místnost v podkroví krčmy v jedné z méně příjemných dunwallských čtvrtí čirý luxus. Tady měla střechu nad hlavou, úzké lůžko a vratký rozkývaný stůl pod malým oknem z olovnatého skla, kte-